

Sygn. akt: WA 18/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Błuś (przewodniczący)

SSN Marian Buliński (sprawozdawca)

SSN Andrzej Tomczyk

Protokolant : Anna Krawiec

przy udziale prokuratora Głównej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi
Polskiemu Małgorzaty Kuźniar-Ploty

w sprawie gen. w st. spocz. M. R. oskarżonego z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 189 §
1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3
ustawy z dnia 18.12.1998 r. (Dz.U. Nr 63 z 2007 r., poz. 424 ze zm.) i inne, po
rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na rozprawie w dniu 5 czerwca 2014 r., apelacji
wniesionej przez prokuratora Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko
Narodowi Polskiemu na niekorzyść oskarżonego od wyroku Wojskowego Sądu
Okręgowego w W. z dnia 15 listopada 2013 r., sygn. akt So. .../12

**1. uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje sądowi
pierwszej instancji do ponownego rozpoznania,**

**2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. L. Kancelaria
Adwokacka opłatę w kwocie 738 (siedemset trzydzieści osiem)
złotych, w tym 23% podatku VAT, tytułem nieopłaconej pomocy
prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu przed Sądem
Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Gen. w st. pocz. M. R. został oskarżony o to, że:

„w okresie od 13 września 1951 r. do 30 września 1954 r., jako prokurator początkowo Wojskowej Prokuratury Rejonowej w W., a następnie Naczelnej Prokuratury Wojskowej - funkcjonariusz państwa komunistycznego, działając w strukturach systemu państwa totalitarnego, posługującego się na wielką skalę terrorem dla realizacji celów politycznych i społecznych, będąc zobowiązany do zgodnego z ówczynie obowiązującymi przepisami prawa stosowania, przedłużania okresu stosowania i popierania przed Sądem wniosków o przedłużenie zastosowanego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na okres powyżej 6 miesięcy, dopuścił się zbrodni komunistycznej polegającej na tym, że nie dopełnił obowiązków kontroli zasadności i terminowości podejmowanych w tym zakresie czynności procesowych w ten sposób, że :

„ jako prokurator Wojskowej Prokuratury Rejonowej, w przebiegu śledztwa Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego przeciwko S. K., podejrzanemu o czyn z art. 87 w zw. z art. 86 § 2 K.K.W.P.:

- w dniu 13 września 1951 r. (1 dzień po gwarantowanym konstytucyjnie terminie), wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia S. K. z aresztu i bezzasadnie postanowieniem o sygn. II Pr. .../51, zastosował środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania podejrzanego z terminem do dnia 30 października 1951 r.,

- w dniu 31 października 1951 r., pomimo oczywistej wadliwości podejmowanej czynności, wynikającej z wcześniejszego naruszenia terminów zakreślonych do zastosowania tymczasowego aresztowania oraz upływu zakreślonego terminu stosowania tymczasowego aresztowania w dniu 30 października 1951 r., wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego

zwolnienia z aresztu i bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec S. K. tymczasowego aresztowania do dnia 25 listopada 1951 r.,

- w dniu 30 listopada 1951 r., zatwierdzając akt oskarżenia i przekazując tymczasowo aresztowanego S. K. wraz z aktem oskarżenia do dyspozycji Sądu, pomimo oczywistej wadliwości podejmowanej czynności, wynikającej z wcześniejszego naruszenia terminów zakreślonych do zastosowania i przedłużenia okresu stosowania tymczasowego aresztowania oraz upływu ostatnio zakreślonego terminu stosowania tymczasowego aresztowania w dniu 25 listopada 1951 r., wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia go z aresztu,

uczestnicząc tym w prześladowaniu S. K. z powodu jego wcześniejszej działalności narzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w strukturach organizacji pod nazwą „Oddziały Pomocnicze Armii Krajowej” i sankcjonując bezprawne pozbawienie go wolności w formie tymczasowego aresztowania, łącznie trwającego w niniejszej sprawie od dnia 13 września 1951 r. do przekazania tymczasowo aresztowanego wraz z aktem oskarżenia do dyspozycji Sądu w dniu 3 grudnia 1951 r., czym działał na jego szkodę”,

tj. o przestępstwo określone w art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. z 1997 r. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j.: Dz.U. Nr 63 z 2007 r., poz. 424 z późn. zm.);

2. „ jako prokurator Wojskowej Prokuratury Rejonowej, w przebiegu śledztwa Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego przeciwko S. B. i podejrzanemu o czyn z art. 87 w zw. z art. 86 § 2 K.K.W.P.:

- w dniu 13 września 1951 r. (I dzień po gwarantowanym konstytucyjnie terminie), wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia S. B. z aresztu i bezzasadnie postanowieniem o sygn. II Pr. .../51 zastosował środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania podejrzanego z terminem do dnia 30 września 1951 r.,

- w dniu 31 października 1951 r., pomimo oczywistej wadliwości podejmowanej czynności, wynikającej z wcześniejszego naruszenia terminów zakreślonych do zastosowania tymczasowego aresztowania oraz upływu zakreślonego terminu stosowania tymczasowego aresztowania w dniu 30 września 1951 r., wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia z aresztu i bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec S. B. tymczasowego aresztowania do dnia 25 listopada 1951 r. - w dniu 30 listopada 1951 r., zatwierdzając akt oskarżenia i przekazując tymczasowo aresztowanego S. B. wraz z aktem oskarżenia do dyspozycji Sądu, pomimo oczywistej wadliwości podejmowanej czynności, wynikającej z wcześniejszego naruszenia terminów zakreślonych do zastosowania i przedłużenia okresu stosowania tymczasowego aresztowania oraz upływu ostatnio zakreślonego terminu stosowania tymczasowego aresztowania w dniu 25 listopada 1951 r., wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia go z aresztu, uczestnicząc tym w prześladowaniu S. B. z powodu jego wcześniejszej działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w strukturach organizacji pod nazwą „Oddziały Pomocnicze Armii Krajowej” i sankcjonując bezprawne pozbawienie go wolności w formie tymczasowego aresztowania, łącznie trwającego w niniejszej sprawie od dnia 13 września 1951 r. do przekazania tymczasowo aresztowanego wraz z aktem oskarżenia do dyspozycji Sądu w dniu 3 grudnia 1951 r., czym działał na jego szkodę”,

tj. o przestępstwo określone w art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. z 1997 r. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j.: Dz.U. Nr 63 z 2007 r., poz. 424 z późn. zm.);

3. „jako prokurator Wojskowej Prokuratury Rejonowej, w przebiegu śledztwa Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego, przeciwko J. H. podejrzanemu o czyn z art. 87 w zw. z art. 86 § 2 K.K.W.P.:

- w dniu 13 września 1951 r. (I dzień po gwarantowanym konstytucyjnie terminie), wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego

postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia J. H. z aresztu i bezzasadnie postanowieniem o sygn. II Pr. .../51, zastosował środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania podejrzanego z terminem do 30 października 1951 r.,

- w dniu 31 października 1951 r. pomimo oczywistej wadliwości podejmowanej czynności, wynikającej z wcześniejszego naruszenia terminów zakreślonych do zastosowania tymczasowego aresztowania oraz upływu zakreślonego terminu stosowania tymczasowego aresztowania w dniu 30 października 1951 r., wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia z aresztu i bezzasadnie przedłużył okres stosowania wobec J. H. tymczasowego aresztowania do dnia 25 listopada 1951 r.,

- w dniu 30 listopada 1951 r., zatwierdzając akt oskarżenia i przekazując tymczasowo aresztowanego J. H. wraz z aktem oskarżenia do dyspozycji Sądu, pomimo oczywistej wadliwości podejmowanej czynności wynikającej z wcześniejszego naruszenia terminów zakreślonych do zastosowania i przedłużenia okresu stosowania tymczasowego aresztowania oraz upływu ostatnio zakreślonego terminu stosowania tymczasowego aresztowania w dniu 25 listopada 1951 r., wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia go z aresztu, uczestnicząc tym w prześladowaniu J. H. z powodu jego wcześniejszej działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w strukturach organizacji pod nazwą „Oddziały Pomocnicze Armii Krajowej” i sankcjonując bezprawne pozbawienie go wolności w formie tymczasowego aresztowania, łącznie trwającego w niniejszej sprawie od dnia 13 września 1951 r. do przekazania tymczasowo aresztowanego wraz z aktem oskarżenia do dyspozycji Sądu w dniu 3 grudnia 1951 r., czym działał na jego szkodę”,

tj. o przestępstwo określone w art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. z 1997 r. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j.: Dz.U. Nr 63 z 2007 r., poz. 424 z późn. zm.);

4. „jako prokurator Wojskowej Prokuratury Rejonowej, w toku posiedzenia Wojskowego Sądu Rejonowego w W. w dniu 5 grudnia 1951 r. w przedmiocie oddania pod sąd oskarżonych S. K., S. B. i J. H. (sygn. akt Sr .../51), pomimo oczywistej wadliwości podejmowanych czynności, wynikającej z wcześniejszego upływu terminów zakreślonych do zastosowania i przedłużania okresu stosowania tymczasowego aresztowania, wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., nie złożył wniosku o zarządzenie natychmiastowego zwolnienia ich z aresztu mimo, że termin zastosowanego wobec S. K., S. B. i J. H. tymczasowego aresztowania upłynął w dniu 25 listopada 1951 r., uczestnicząc tym w represjonowaniu wymienionych z powodu ich wcześniejszej działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w strukturach organizacji pod nazwą „Oddziały Pomocnicze Armii Krajowej”, czym działał na ich szkodę”,

tj. o przestępstwo określone w art. 231 § 1 k.k. z 1997 r. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j.: Dz.U. Nr 63 z 2007 r., poz. 424 z późn. zm.);

5. „jako prokurator Wojskowej Prokuratury Rejonowej, w przebiegu śledztwa Wojewódzkiego Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego przeciwko L. C. podejrzanemu o czyny z art. 86 § 2 K.K.W.P. i art. 4 § 1 Dekretu z 13.06.1946 r. o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy Państwa:

- w dniu 19 października 1951 r. (2 dni po konstytucyjnie gwarantowanym terminie), wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia L. C. z aresztu i bezzasadnie postanowieniem o sygn. II Pr. .../51, zastosował środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania podejrzanego z terminem do dnia 8 grudnia 1951 r.,

- w dniu 7 stycznia 1952 r. pomimo oczywistej wadliwości podejmowanej czynności, wynikającej z wcześniejszego naruszenia terminów zakreślonych do zastosowania tymczasowego aresztowania oraz upływu zakreślonego terminu stosowania tymczasowego aresztowania w dniu 8 grudnia 1951 r., wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23

czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia z aresztu i bezzasadnie przedłużył wobec L. C. okres trwania tymczasowego aresztowania do dnia 8 lutego 1952 r., uczestnicząc tym w represjonowaniu L. C. z powodu jego wcześniejszej działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w strukturach organizacji pod nazwą „Obrońcy Korony”, a następnie „Podziemna Organizacja Wolność i Niepodległość” i sankcjonując kontynuację bezprawnego pozbawienia wolności w formie tymczasowego aresztowania L. C., łącznie trwającego w niniejszej sprawie od 18 października 1951 r. do przekazania tymczasowo aresztowanego wraz z aktem oskarżenia do dyspozycji Sądu w dniu 31 marca 1952 r., czym działał na jego szkodę”,

tj. o przestępstwo określone w art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. z 1997 r. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j.: Dz.U. Nr 63 z 2007 r., poz. 424 z późn. zm.);

6. „jako prokurator Wojskowej Prokuratury Rejonowej, w toku posiedzenia Wojskowego Sądu Rejonowego w dniu 3 kwietnia 1952 r. w przedmiocie oddania pod sąd oskarżonego L. C. (sygn. akt Sr .../52), pomimo oczywistej wadliwości podejmowanych czynności, wynikającej z wcześniejszego upływu terminów określonych do zastosowania i przedłużania okresu stosowania tymczasowego aresztowania, wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., nie złożył wniosku o zarządzenie natychmiastowego zwolnienia go z aresztu, uczestnicząc tym w represjonowaniu L. C. z powodu jego wcześniejszej działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w strukturach organizacji pod nazwą „Obrońcy Korony”, a następnie „Podziemna Organizacja Wolność i Niepodległość”, czym działał na jego szkodę”,

tj. o przestępstwo określone w art. 231 § 1 k.k. z 1997 r. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j.: Dz.U. Nr 63 z 2007 r., poz. 424 z późn. zm.);

7. „jako prokurator Wojskowej Prokuratury Rejonowej, w przebiegu śledztwa Wojewódzkiego Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego przeciwko C. M. podejrzanemu o czyny z art. 86 § 2 K.K.W.P., art. 88 § 1 w zw. z art. 86 § 2 K.K.W.P. i art. 4 § 1 Dekretu z 13.06.1946 r. o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy Państwa:

- w dniu 6 grudnia 1951 r., pomimo oczywistej wadliwości podejmowanej czynności wynikającej z wcześniejszego naruszenia terminów określonych do zastosowania tymczasowego aresztowania, wbrew obowiązki wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia z aresztu i bezzasadnie przedłużył wobec C. M. okres trwania tymczasowego aresztowania do dnia 8 stycznia 1952 r.,

- w dniu 7 stycznia 1952 r., pomimo oczywistej wadliwości podejmowanej czynności wynikającej z wcześniejszego naruszenia terminów określonych do zastosowania tymczasowego aresztowania, wbrew obowiązki wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia z aresztu i bezzasadnie przedłużył okres stosowania wobec C. M. tymczasowego aresztowania do dnia 8 lutego 1952r.,

uczestnicząc tym w represjonowaniu C. M. z powodu jego wcześniejszej działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w strukturach organizacji pod nazwą „Obrońcy Korony”, a następnie „Podziemna Organizacja Wolność i Niepodległość” i sankcjonując kontynuację bezprawnego pozbawienia wolności w formie tymczasowego aresztowania C. M., łącznie trwającego w niniejszej sprawie od 4 października 1951 r. do przekazania tymczasowo aresztowanego wraz z aktem oskarżenia do dyspozycji Sądu w dniu 4 lutego 1952 r., czym działał na jego szkodę,

tj. o przestępstwo określone w art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. z 1997 r. w zw. z art. 2 ust.1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j.: Dz.U. Nr 63 z 2007 r., poz. 424 z późn. zm.);

8. „jako prokurator Wojskowej Prokuratury Rejonowej, w przebiegu śledztwa Wojewódzkiego Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego przeciwko E. C. z art. 86 § 2

K.K.W.P. i art. 4 § 1 Dekretu z 13.06.1946 r. o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy Państwa, w dniu 7 stycznia 1952 r., pomimo oczywistej wadliwości podejmowanej czynności wynikającej z wcześniejszego naruszenia terminów zakreślonych do zastosowania i przedłużenia tymczasowego aresztowania, wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia z aresztu i bezzasadnie przedłużył okres stosowania wobec E. C. tymczasowego aresztowania do dnia 8 lutego 1952 r., uczestnicząc tym w represjonowaniu E. C. z powodu jego wcześniejszej działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w strukturach organizacji pod nazwą „Obrońcy Korony”, a następnie „Podziemna Organizacja Wolność i Niepodległość” i sankcjonując kontynuację bezprawnego pozbawienia wolności w formie tymczasowego aresztowania E. C., łącznie trwającego w niniejszej sprawie od 4 października 1951 r. do przekazania tymczasowo aresztowanego wraz z aktem oskarżenia do dyspozycji Sądu w dniu 4 lutego 1952 r., czym działał na jego szkodę”,

tj. o przestępstwo określone w art. 248 § 2 k.k. z 1932 r. w zw. z art. 2 ust.1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j.: Dz.U. Nr 63 z 2007 r., poz. 424 z późn. zm.);

9. „jako prokurator Wojskowej Prokuratury Rejonowej, w przebiegu śledztwa Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego przeciwko W. N., podejrzanemu o czyny z art. 5 i 6 Dekretu z 13.06.1946 r. o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy Państwa i art. 86 § 2 K.K.W.P.:

- w dniu 21 lipca 1952 r. (2 dni po gwarantowanym konstytucyjnie terminie), wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia W. N. z aresztu i bezzasadnie postanowieniem o sygn. II Pr. .../52, zastosował środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania podejrzanego z terminem do dnia 18 września 1952 r.,

- w dniu 18 września 1952 r., pomimo oczywistej wadliwości podejmowanej czynności, wynikającej z wcześniejszego naruszenia terminów zakreślonych do

zastosowania tymczasowego aresztowania, wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia z aresztu i bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec W.N. tymczasowego aresztowania do dnia 18 października 1952 r.,

- w dniu 20 października 1952 r., pomimo oczywistej wadliwości podejmowanej czynności, wynikającej z uprzedniego naruszenia terminów zakreślonych do zastosowania tymczasowego aresztowania oraz upływu ostatnio zakreślonego terminu stosowania tymczasowego aresztowania w dniu 18 października 1952 r., wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia z aresztu i bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec W. N. tymczasowego aresztowania do dnia 10 listopada 1952 r.,

- w dniu 10 listopada 1952 r., pomimo oczywistej wadliwości podejmowanej czynności, wynikającej z uprzedniego naruszenia terminów zakreślonych do zastosowania i przedłużania tymczasowego aresztowania, wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia z aresztu i bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec W. N. tymczasowego aresztowania do dnia 17 listopada 1952 r.,

- w dniu 12 grudnia 1952 r., pomimo oczywistej wadliwości podejmowanej czynności, wynikającej z uprzedniego naruszenia terminów zakreślonych do zastosowania tymczasowego aresztowania oraz upływu ostatnio zakreślonego terminu stosowania tymczasowego aresztowania w dniu 17 listopada 1952 r., wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia z aresztu i bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec W. N. tymczasowego aresztowania do dnia 17 stycznia 1953 r.,

uczestnicząc tym w prześladowaniu W. N. z powodu jego odmiennych poglądów politycznych i bezzasadnego przypisywania mu popełnienia zdrady kraju i usiłowania obalenia przemocą ustroju państwowego oraz sankcjonując bezprawne pozbawienie go wolności w formie tymczasowego aresztowania, łącznie trwającego

w niniejszej sprawie od dnia 20 lipca 1952 r. do przekazania tymczasowo aresztowanego wraz z aktem oskarżenia do dyspozycji Sądu w dniu 27 grudnia 1952 r., czym działał na jego szkodę",

tj. o przestępstwo określone w art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. z 1997 r. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j.: Dz.U. Nr 63 z 2007 r., poz. 424 z późn. zm.);

10. „jako prokurator Wojskowej Prokuratury Rejonowej, w przebiegu śledztwa Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego przeciwko J. K., podejrzanemu o czyny z art. 88 § 1 w zw. z art. 86 § 2 K.K.W.P :

- w dniu 21 lipca 1952 r. (2 dni po gwarantowanym konstytucyjnie terminie), wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia J. K. z aresztu i bezzasadnie postanowieniem o sygn. II Pr. .../52, zastosował środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania podejrzanego z terminem do dnia 18 września 1952 r.,

- w dniu 18 września 1952 r., pomimo oczywistej wadliwości podejmowanej czynności, wynikającej z wcześniejszego naruszenia terminów zakreślonych do zastosowania tymczasowego aresztowania, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia z aresztu i bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec J. K. tymczasowego aresztowania do dnia 18 października 1952 r.,

- w dniu 20 października 1952 r., pomimo oczywistej wadliwości podejmowanej czynności, wynikającej z uprzedniego naruszenia terminów zakreślonych do zastosowania tymczasowego aresztowania oraz upływu ostatnio zakreślonego terminu stosowania tymczasowego aresztowania w dniu 18 października 1952 r., wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia z aresztu i bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec J. K. tymczasowego aresztowania do dnia 10 listopada 1952 r.,

- w dniu 10 listopada 1952 r., pomimo oczywistej wadliwości podejmowanej czynności, wynikającej z uprzedniego naruszenia terminów określonych do zastosowania i przedłużania tymczasowego aresztowania, wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia z aresztu i bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec J. K. tymczasowego aresztowania do dnia 17 listopada 1952 r.,

- w dniu 12 grudnia 1952 r., pomimo oczywistej wadliwości podejmowanej czynności, wynikającej z uprzedniego naruszenia terminów określonych do zastosowania tymczasowego aresztowania oraz upływu ostatnio określonego terminu stosowania tymczasowego aresztowania w dniu 17 listopada 1952 r., wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia z aresztu i bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec J. K. tymczasowego aresztowania do dnia 17 stycznia 1953 r.,

uczestnicząc tym w prześladowaniu J. K. z powodu jego odmiennych poglądów politycznych i bezzasadnego przypisywania mu wejścia w porozumienie przestępne mające na celu usiłowanie obalenia przemocą ustroju państwowego oraz sankcjonując bezprawne pozbawienie go wolności w formie tymczasowego aresztowania, łącznie trwającego w niniejszej sprawie od dnia 20 lipca 1952 r. do przekazania tymczasowo aresztowanego wraz z aktem oskarżenia do dyspozycji Sądu w dniu 27 grudnia 1952 r., czym działał na jego szkodę",

tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 231 § 1 kk w zb. z art. 189 § 1 i 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk. z 1997 r. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t. j.: Dz. U. Nr 63 z 2007 r., poz. 424 ze zm.),

11. „ jako prokurator Wojskowej Prokuratury Rejonowej, w przebiegu śledztwa Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego, przeciwko S. S. podejrzanemu o czyn z art. 86 § 2 K.K.W.P.

- w dniu 21 lipca 1952 r. (1 dzień po gwarantowanym konstytucyjnie terminie), wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego

postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia S. S. z aresztu i bezzasadnie postanowieniem o sygn. II Pr. .../52, zastosował środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania podejrzanego z terminem do 18 września 1952 r.,

- w dniu 18 września 1952 r., pomimo oczywistej wadliwości podejmowanej czynności, wynikającej z wcześniejszego naruszenia terminów zakreślonych do zastosowania tymczasowego aresztowania, wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia z aresztu i bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec S. S. tymczasowego aresztowania do dnia 18 października 1952 r.,

- w dniu 20 października 1952 r., pomimo oczywistej wadliwości podejmowanej czynności, wynikającej z uprzedniego naruszenia terminów zakreślonych do zastosowania tymczasowego aresztowania oraz upływu ostatnio zakreślonego terminu stosowania tymczasowego aresztowania w dniu 18 października 1952 r., wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia z aresztu i bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec S. S. tymczasowego aresztowania do dnia 10 listopada 1952 r.,

- w dniu 10 listopada 1952 r., pomimo oczywistej wadliwości podejmowanej czynności, wynikającej z uprzedniego naruszenia terminów zakreślonych do zastosowania i przedłużania tymczasowego aresztowania, wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia z aresztu i bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec S. S. tymczasowego aresztowania do dnia 18 listopada 1952 r.,

- w dniu 12 grudnia 1952 r., pomimo oczywistej wadliwości podejmowanej czynności, wynikającej z uprzedniego naruszenia terminów zakreślonych do zastosowania tymczasowego aresztowania oraz upływu ostatnio zakreślonego terminu stosowania tymczasowego aresztowania w dniu 18 listopada 1952 r., wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia

natychmiastowego zwolnienia z aresztu i bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec S. S. tymczasowego aresztowania do dnia 17 stycznia 1953 r., uczestnicząc tym w prześladowaniu S. S. z powodu jego odmiennych poglądów politycznych i bezzasadnego przypisywania mu usiłowania obalenia przemocą ustroju państwowego oraz sankcjonując bezprawne pozbawienie go wolności w formie tymczasowego aresztowania, łącznie trwającego w niniejszej sprawie od 21 lipca 1952 r. do przekazania tymczasowo aresztowanego wraz z aktem oskarżenia do dyspozycji Sądu w dniu 27 grudnia 1952 r., czym działał na jego szkodę", tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 231 § 1 kk w zb. z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk z 1997 r. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. Nr 63 z 2007 r., poz. 424 ze zm.);

12. „jako prokurator Wojskowej Prokuratury Rejonowej, w przebiegu śledztwa Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego przeciwko R. K., podejrzanemu o czyny z art. 23 § 1 Dekretu z 13.06.1946 r. o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy Państwa i art. 86 § 2 K.K.W.P. :

- w dniu 21 lipca 1952 r. (1 dzień po gwarantowanym konstytucyjnie terminie), wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia R. K. z aresztu i bezzasadnie postanowieniem o sygn. II Pr. .../52, zastosował środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania podejrzanego z terminem do dnia 18 września 1952 r.,

- w dniu 18 września 1952 r., pomimo oczywistej wadliwosci podejmowanej czynności, wynikającej z wcześniejszego naruszenia terminów zakreślonych do zastosowania tymczasowego aresztowania, wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia z aresztu i bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec R. K. tymczasowego aresztowania do dnia 18 października 1952 r.,

- w dniu 20 października 1952 r., pomimo oczywistej wadliwosci podejmowanej czynności, wynikającej z uprzedniego naruszenia terminów zakreślonych do zastosowania tymczasowego aresztowania oraz upływu ostatnio zakreślonego

terminu stosowania tymczasowego aresztowania w dniu 18 października 1952 r., wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia z aresztu i bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec R. K. tymczasowego aresztowania do dnia 10 listopada 1952 r.,

- w dniu 10 listopada 1952 r., pomimo oczywistej wadliwości podejmowanej czynności, wynikającej z uprzedniego naruszenia terminów zakreślonych do zastosowania i przedłużania tymczasowego aresztowania, wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia z aresztu i bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec R. K. tymczasowego aresztowania do dnia 18 listopada 1952 r.,

- w dniu 12 grudnia 1952 r., pomimo oczywistej wadliwości podejmowanej czynności, wynikającej z uprzedniego naruszenia terminów zakreślonych do zastosowania tymczasowego aresztowania oraz upływu ostatnio zakreślonego terminu stosowania tymczasowego aresztowania w dniu 18 listopada 1952 r., wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia z aresztu i bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec R. K. tymczasowego aresztowania do dnia 17 stycznia 1953 r.,

uczestnicząc tym w prześladowaniu R. K. z powodu jego odmiennych poglądów politycznych i bezzasadnego przypisywania mu usiłowania obalenia przemocą ustroju państwowego oraz sankcjonując bezprawne pozbawienie go wolności w formie tymczasowego aresztowania, łącznie trwającego w niniejszej sprawie od 21 lipca 1952 r. do przekazania tymczasowo aresztowanego wraz z aktem oskarżenia do dyspozycji Sądu w dniu 27 grudnia 1952 r., czym działał na jego szkodę",

tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 231 § 1 kk. w zb. z art. 189 § 2 kk. w zw. z art. 11 § 2 kk. w zw. z art. 12 kk. z 1997 r. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t. j.: Dz. U. Nr 63 z 2007 r., poz. 424 ze zm.);

13. „jako prokurator Wojskowej Prokuratury Rejonowej, w przebiegu śledztwa Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego przeciwko J. R., podejrzanemu o czyn z art. 86 § 2 K.K.W.P. :

- w dniu 21 lipca 1952 r. (I dzień po gwarantowanym konstytucyjnie terminie), wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia J. R. z aresztu i bezzasadnie postanowieniem o sygn. II Pr. .../52, zastosował środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania podejrzanego z terminem do dnia 18 września 1952 r.,
- w dniu 18 września 1952 r., pomimo oczywistej wadliwości podejmowanej czynności, wynikającej z wcześniejszego naruszenia terminów zakreślonych do zastosowania tymczasowego aresztowania, wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia z aresztu i bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec J. R. tymczasowego aresztowania do dnia 18 października 1952 r.,
- w dniu 20 października 1952 r., pomimo oczywistej wadliwości podejmowanej czynności, wynikającej z uprzedniego naruszenia terminów zakreślonych do zastosowania i przedłużania tymczasowego aresztowania oraz upływu ostatnio zakreślonego terminu stosowania tymczasowego aresztowania w dniu 18 października 1952 r., wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia z aresztu i bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec J. R. tymczasowego aresztowania do dnia 10 listopada 1952 r.
- w dniu 10 listopada 1952 r., pomimo oczywistej wadliwości podejmowanej czynności, wynikającej z uprzedniego naruszenia terminów zakreślonych do zastosowania i przedłużania tymczasowego aresztowania, wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia z aresztu i bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec J. R. tymczasowego aresztowania do dnia 18 listopada 1952 r.,

- w dniu 12 grudnia 1952 r., pomimo oczywistej wadliwości podejmowanej czynności, wynikającej z uprzedniego naruszenia terminów określonych do zastosowania i przedłużania tymczasowego aresztowania oraz upływu ostatnio określonego terminu stosowania tymczasowego aresztowania w dniu 18 listopada 1952 r., wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia z aresztu i bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec J. R. tymczasowego aresztowania do dnia 17 stycznia 1953 r., uczestnicząc tym w prześladowaniu J. R. z powodu jego odmiennych poglądów politycznych i bezzasadnego przypisywania mu usiłowania obalenia przemocą ustroju państwowego oraz sankcjonując bezprawne pozbawienie go wolności w formie tymczasowego aresztowania, łącznie trwającego w niniejszej sprawie od 21 lipca 1952 r. do przekazania tymczasowo aresztowanego wraz z aktem oskarżenia do dyspozycji Sądu w dniu 27 grudnia 1952 r., czym działał na jego szkodę", tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 231 § 1 kk. w zb. z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. w zw. z art. 12 kk. z 1997 r. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. Nr 63 z 2007 r., poz. 424 ze zm.);

14. „jako prokurator Wojskowej Prokuratury Rejonowej, w przebiegu śledztwa Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego przeciwko J. S., podejrzanemu o czyn z art. 86 § 2 K.K.W.P. :

- w dniu 21 lipca 1952 r. (1 dzień po gwarantowanym konstytucyjnie terminie), wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia J. S. z aresztu i bezzasadnie postanowieniem o sygn. II Pr. .../52, zastosował środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania podejrzanego z terminem do dnia 18 września 1952 r.,

- w dniu 18 września 1952 r., pomimo oczywistej wadliwości podejmowanej czynności, wynikającej z uprzedniego naruszenia terminów określonych do zastosowania tymczasowego aresztowania, wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia z aresztu i bezzasadnie

przedłużył okres trwania wobec J. S. tymczasowego aresztowania do dnia 18 października 1952 r.,

- w dniu 20 października 1952 r., pomimo oczywistej wadliwości podejmowanej czynności, wynikającej z uprzedniego naruszenia terminów określonych do zastosowania i przedłużania tymczasowego aresztowania oraz upływu ostatnio określonego terminu stosowania tymczasowego aresztowania w dniu 18 października 1952 r., wbrew obowiązki wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia z aresztu i bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec J. S. tymczasowego aresztowania do dnia 10 listopada 1952 r.

- w dniu 10 listopada 1952 r., pomimo oczywistej wadliwości podejmowanej czynności, wynikającej z uprzedniego naruszenia terminów określonych do zastosowania i przedłużania tymczasowego aresztowania, wbrew obowiązki wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia z aresztu i bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec J. S. tymczasowego aresztowania do dnia 18 listopada 1952 r.,

- w dniu 12 grudnia 1952 r., pomimo oczywistej wadliwości podejmowanej czynności, wynikającej z uprzedniego naruszenia terminów określonych do zastosowania tymczasowego aresztowania oraz upływu ostatnio określonego terminu stosowania tymczasowego aresztowania w dniu 18 listopada 1952 r., wbrew obowiązki wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia z aresztu i bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec J. S. tymczasowego aresztowania do dnia 17 stycznia 1953 r.,

uczestnicząc tym w prześladowaniu J. S. z powodu jego odmiennych poglądów politycznych i bezzasadnego przypisywania mu usiłowania obalenia przemocą ustroju państwowego oraz sankcjonując bezprawne pozbawienie go wolności w formie tymczasowego aresztowania, łącznie trwającego w niniejszej sprawie od dnia 21 lipca 1952 r. do przekazania tymczasowo aresztowanego wraz z aktem oskarżenia do dyspozycji Sądu w dniu 27 grudnia 1952 r., czym działał na jego szkodę",

tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 231 § 1 kk. w zb. z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. w zw. z art. 12 kk. z 1997 r. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t. jedn. Dz. U. Nr 63 z 2007 r., poz. 424 ze zm.);

15. „jako prokurator Wojskowej Prokuratury Rejonowej, w przebiegu śledztwa Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego przeciwko J. K., podejrzanemu o czyn z art. 18 § 1 Dekretu z 13.06.1946 r. o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy Państwa w zw. z art. 86 § 2 K.K.W.P. :

- w dniu 20 października 1952 r., pomimo oczywistej wadliwości podejmowanej czynności, wynikającej z upływu zakreślonego postanowieniem z dnia 18 września 1952 r. terminu stosowania tymczasowego aresztowania w dniu 18 października 1952 r., wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia z aresztu i bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec J. K. tymczasowego aresztowania do dnia 10 listopada 1952 r., - w dniu 10 listopada 1952 r., pomimo oczywistej wadliwości podejmowanej czynności, wynikającej z wcześniejszego naruszenia terminu przedłużania tymczasowego aresztowania, wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia z aresztu i bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec J. K. tymczasowego aresztowania do dnia 19 listopada 1952 r.,

- w dniu 12 grudnia 1952 r., pomimo oczywistej wadliwości podejmowanej czynności, wynikającej z wcześniejszego naruszenia terminów zakreślonych do przedłużenia okresu stosowania tymczasowego aresztowania oraz upływu ostatnio zakreślonego terminu stosowania tymczasowego aresztowania w dniu 19 listopada 1952 r., wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia z aresztu i bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec J. K. tymczasowego aresztowania do dnia 17 stycznia 1953 r.,

uczestnicząc tym w prześladowaniu J. K. z powodu jego odmiennych poglądów politycznych i bezzasadnego przypisywania mu niezawiadomienia władzy o popełnieniu zbrodni usiłowania obalenia przemocą ustroju państwowego oraz sankcjonując bezprawne pozbawienie go wolności w formie tymczasowego aresztowania, łącznie trwającego w niniejszej sprawie od 19 października 1952 r. do przekazania tymczasowo aresztowanego wraz z aktem oskarżenia do dyspozycji Sądu w dniu 27 grudnia 1952 r., czym działał na jego szkodę",

tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 231 § 1 kk. w zb. z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. w zw. z art. 12 kk. z 1997 r. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t. jedn. Dz. U. Nr 63 z 2007 r., poz. 424 ze zm.);

16. „jako prokurator Naczelnej Prokuratury Wojskowej, w toku posiedzenia Wojskowego Sądu Rejonowego w dniu 8 stycznia 1954 r. w przedmiocie oddania pod sąd oskarżonego P. H. /sygn. akt Sr .../53/, pomimo oczywistej wadliwości podejmowanych czynności, wynikającej z wcześniejszego upływu terminów określonych do stosowania i przedłużania okresu stosowania tymczasowego aresztowania, wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., nie złożył wniosku o zarządzenie natychmiastowego zwolnienia go z aresztu mimo, że termin zastosowanego wobec P. H. tymczasowego aresztowania upłynął w dniu 30 listopada 1953 r., uczestnicząc tym w represjonowaniu wymienionego z powodu bezzasadnego przypisywania mu współpracy z obcym wywiadem, czym działał na jego szkodę",

tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 231 § 1 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t. j.: Dz. U. Nr 63 z 2007 r., poz. 424 ze zm.);

17. „jako prokurator Naczelnej Prokuratury Wojskowej, w toku posiedzenia Wojskowego Sądu Rejonowego w dniu 8 stycznia 1954 r. w przedmiocie oddania pod sąd oskarżonej H. H. (sygn. akt Sr .../53), pomimo oczywistej wadliwości podejmowanych czynności, wynikającej z wcześniejszego upływu terminów

zakreślonych do przedłużania okresu stosowania tymczasowego aresztowania, wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., nie złożył wniosku o zarządzenie natychmiastowego zwolnienia jej z aresztu mimo, że termin zastosowanego wobec H. H. tymczasowego aresztowania upłynął w dniu 30 listopada 1953 r., uczestnicząc tym w represjonowaniu wymienionej z powodu bezzasadnego przypisywania jej współpracy z obcym wywiadem, czym działał na jej szkodę", tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 231 § 1 kk. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t. jedn. Dz. U. Nr 63 z 2007 r., poz. 424 ze zm.);

18. „jako Szef Oddziału Naczelnej Prokuratury Wojskowej w W., w przebiegu śledztwa Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego w Warszawie przeciwko W. J. podejrzanemu o czyny z art. 2 i 4 § 1 i 2 Dekretu z 31.08.1944 r. o wymiarze kary dla faszystowsko - hitlerowskich zbrodniarzy winnych zabójstw i znęcania się nad ludnością cywilną i jeńcami oraz zdrajców Narodu Polskiego, art. 86 § 2 K.K.W.P., art. 15 § 2 w zw. z art. 7, 6, 13 § 1 i 2 w zw. z art. 1 § 2 i art. 4 § 1 Dekretu z 13.06.1946 r. o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy Państwa, w dniu 25 sierpnia 1954 r., pomimo oczywistej wadliwości podejmowanej czynności, wynikającej z upływu ostatnio zakreślonego postanowieniem Najwyższego Sądu Wojskowego z dnia 4 maja 1954 r. sygn. Cs. .../54, terminu stosowania tymczasowego aresztowania w dniu 15 lipca 1954 r., wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia W. J. z aresztu i bezzasadnie skierował do Najwyższego Sądu Wojskowego wnioski o przedłużenie wobec wymienionego tymczasowego aresztowania do dnia 30 listopada 1954 r., uczestnicząc tym w prześladowaniu W. J. z powodu jego działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w strukturach „WiN” i sankcjonując kontynuację bezprawnego pozbawienia go wolności w formie tymczasowego aresztowania, łącznie trwającego w niniejszej sprawie od 16 kwietnia 1954 r. do przekazania tymczasowo aresztowanego wraz z

aktem oskarżenia do dyspozycji Sądu w dniu 22 kwietnia 1955 r., czym działał na jego szkodę",

tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 231 § 1 kk w zb. z art. 189 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t. j.: Dz. U. Nr 63 z 2007 r., poz. 424 ze zm.);

19. „jako Szef Oddziału Naczelnej Prokuratury Wojskowej w W., w przebiegu śledztwa Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego w Warszawie przeciwko J. P. podejrzanemu o czyny z art. 90 K.K.W.P. i art. 6 Dekretu z dnia 13 czerwca 1946 r. o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy Państwa, w dniu 30 września 1954 r., zatwierdzając akt oskarżenia i przekazując tymczasowo aresztowanego J. P. wraz z aktem oskarżenia do dyspozycji Sądu, pomimo oczywistej wadliwości podejmowanej czynności wynikającej z upływu ostatnio zakreślonego postanowieniem Wojskowego Sądu Rejonowego z dnia 22 czerwca 1954 r. sygn. Cs. .../54, terminu stosowania tymczasowego aresztowania w dniu 28 września 1954r., wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia wymienionego z aresztu, uczestnicząc tym w prześladowaniu J. P. z powodu jego odmiennych poglądów politycznych i współpracy w wywiadem USA oraz sankcjonując kontynuację bezprawnego pozbawienia go wolności w formie tymczasowego aresztowania, łącznie trwającego w niniejszej sprawie od dnia 1 marca 1954 r. do przekazania tymczasowo aresztowanego wraz z aktem oskarżenia do dyspozycji Sądu w dniu 1 października 1954 r., czym działał na jego szkodę",

tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 231 § 1 kk w zb. z art. 189 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t. j.: Dz. U. Nr 63 z 2007 r., poz. 424 ze zm.)”.

Wojskowy Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 15 listopada 2013 r. (So .../12) orzekł, że wobec gen. w st. spocz. M. R.:

„1. postępowanie karne o czyn polegający na tym, że: „ jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - prokurator Wojskowej Prokuratury Rejonowej w W., w

warunkach zbrodni komunistycznej, w przebiegu śledztwa Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego przeciwko S. K., podejrzanemu o czyn z art. 87 w zw. z art. 86 § 2 K.K.W.P.:

- w dniu 13 września 1951 r., wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia S. K. z aresztu i bezzasadnie postanowieniem o sygn. II Pr. .../51, zastosował środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania podejrzanego z terminem do dnia 30 października 1951 r.,

- w dniu 31 października 1951 r., ponownie zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia z aresztu i bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec S. K. tymczasowego aresztowania do dnia 25 listopada 1951 r.,

- w dniu 30 listopada 1951 r., zatwierdzając akt oskarżenia i przekazując tymczasowo aresztowanego S. K. wraz z aktem oskarżenia do dyspozycji Sądu, zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia go z aresztu,

co stanowiło naruszenie prawa do wolności S. K. w związku jego wcześniejszą działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w strukturach organizacji pod nazwą „Oddziały Pomocnicze Armii Krajowej”, czym działał na jego szkodę”, tj. o przestępstwo określone w art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. z 1997 r. w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j.: Dz.U. Nr 63 z 2007 r., poz. 424 z późn. zm.), umarza na podstawie art. 1 ust. 1 ustawy z 7 grudnia 1989 r. o amnestii (Dz. U. z 1989 r. nr 64, poz. 390)”;

2. postępowanie karne o czyn polegający na tym, że : „jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - prokurator Wojskowej Prokuratury Rejonowej w W., w warunkach zbrodni komunistycznej, w przebiegu śledztwa Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego przeciwko S. B., podejrzanemu o czyn z art. 87 w zw. z art. 86 § 2 K.K.W.P.:

- w dniu 13 września 1951 r., wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia S. B. z aresztu i bezzasadnie

postanowieniem o sygn. II Pr. .../51, zastosował środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania podejrzanego z terminem do dnia 30 września 1951 r.,

- w dniu 31 października 1951 r., ponownie zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia z aresztu i bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec S. B. tymczasowego aresztowania do dnia 25 listopada 1951 r.,
- w dniu 30 listopada 1951 r., zatwierdzając akt oskarżenia i przekazując tymczasowo aresztowanego S. B. wraz z aktem oskarżenia do dyspozycji Sądu, zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia go z aresztu,

co stanowiło naruszenie prawa do wolności S. B. w związku z jego wcześniejszą działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w strukturach organizacji pod nazwą „Oddziały Pomocnicze Armii Krajowej” czym działał na jego szkodę”, tj. o przestępstwo określone w art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. z 1997 r. w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j.: Dz.U. Nr 63 z 2007 r., poz. 424 z późn. zm.) umarza na podstawie art. 1 ust. 1 ustawy z 7 grudnia 1989 r. o amnestii (Dz. U. z 1989 r. nr 64, poz. 390)”;

3. postępowanie karne o czyn polegający na tym, że : „jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - prokurator Wojskowej Prokuratury Rejonowej w W., w warunkach zbrodni komunistycznej, w przebiegu śledztwa Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego, przeciwko J. H. podejrzanemu o czyn z art. 87 w zw. z art. 86 § 2 K.K.W.P.:

- w dniu 13 września 1951 r., wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia J. H. z aresztu i bezzasadnie postanowieniem o sygn. II Pr. .../51, zastosował środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania podejrzanego z terminem do 30 października 1951 r.,
- w dniu 31 października 1951 r. ponownie zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia z aresztu i bezzasadnie przedłużył okres stosowania wobec J. H. tymczasowego aresztowania do dnia 25 listopada 1951 r.,

- w dniu 30 listopada 1951 r., zatwierdzając akt oskarżenia i przekazując tymczasowo aresztowanego J. H. wraz z aktem oskarżenia do dyspozycji Sądu, zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia go z aresztu, co stanowiło naruszenie prawa do wolności J. H. z powodu jego wcześniejszej działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w strukturach organizacji pod nazwą „Oddziały Pomocnicze Armii Krajowej”, czym działał na jego szkodę”, tj. o przestępstwo określone w art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. z 1997 r. w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j.: Dz.U. Nr 63 z 2007 r., poz. 424 z późn. zm.) umarza na podstawie art. 1 ust. 1 ustawy z 7 grudnia 1989 r. o amnestii (Dz. U. z 1989 r. nr 64, poz. 390)”;

4. postępowanie karne o czyn polegający na tym, że : „jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - prokurator Wojskowej Prokuratury Rejonowej w W., w warunkach zbrodni komunistycznej, w toku posiedzenia Wojskowego Sądu Rejonowego w W. w dniu 5 grudnia 1951 r. w przedmiocie oddania pod sąd oskarżonych S. K., S. B. i J. H. /sygn. akt Sr .../51/, wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., nie złożył wniosku o zarządzenie natychmiastowego zwolnienia ich z aresztu mimo, że brak było podstaw do stosowania wobec S. K., S. B. i J. H. tymczasowego aresztowania, przez co naruszał prawo do wolności ww. w związku z ich wcześniejszą działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w strukturach organizacji pod nazwą „Oddziały Pomocnicze Armii Krajowej”, czym działał na ich szkodę”, tj. o przestępstwo określone w art. 231 § 1 k.k. z 1997 r. w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j.: Dz.U. Nr 63 z 2007 r., poz. 424 z późn. zm.) umarza na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. - z uwagi na przedawnienie jego karalności,

5. postępowanie karne o czyn polegający na tym, że : „jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - prokurator Wojskowej Prokuratury Rejonowej w W., w warunkach zbrodni komunistycznej, w przebiegu śledztwa Wojewódzkiego Urzędu

Bezpieczeństwa Publicznego przeciwko L. C. podejrzanemu o czyny z art. 86 § 2 K.K.W.P. i art. 4 § 1 Dekretu z 13.06.1946 r. o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy Państwa:

- w dniu 19 października 1951 r., wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia L. C. z aresztu i bezzasadnie postanowieniem o sygn. II Pr. .../51, zastosował środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania podejrzanego z terminem do dnia 8 grudnia 1951 r.,

- w dniu 7 stycznia 1952 r. ponownie zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia z aresztu i bezzasadnie przedłużył wobec L. C. okres trwania tymczasowego aresztowania do dnia 8 lutego 1952 r.,

co stanowiło naruszenie prawa do wolności L. C. z powodu jego wcześniejszej działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w strukturach organizacji pod nazwą „Obrońcy Korony”, a następnie „Podziemna Organizacja Wolność i Niepodległość”, czym działał na jego szkodę”, tj. o przestępstwo określone w art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. z 1997 r. w zw. z art. 2 ust.1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j.: Dz.U. Nr 63 z 2007 r., poz. 424 z późn. zm.) umarza na podstawie art. 1 ust. 1 ustawy z 7 grudnia 1989 r. o amnestii (Dz. U. z 1989 r., nr 64, poz. 390);

6. postępowanie karne o czyn polegający na tym, że : „jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - prokurator Wojskowej Prokuratury Rejonowej w W., w warunkach zbrodni komunistycznej, w toku posiedzenia Wojskowego Sądu Rejonowego w W. w dniu 3 kwietnia 1952 r. w przedmiocie oddania pod sąd oskarżonego L. C. (sygn. akt Sr .../52), wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., nie złożył wniosku o zarządzenie natychmiastowego zwolnienia go z aresztu, przez co naruszał prawo do wolności L. C. w związku z jego wcześniejszą działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w strukturach organizacji pod nazwą „Obrońcy Korony”, a następnie „Podziemna Organizacja Wolność i Niepodległość”, czym działał na jego szkodę”, tj. o przestępstwo określone w art. 231 § 1 k.k. z 1997 r. w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci

Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j.: Dz.U. Nr 63 z 2007 r., poz. 424 z późn. zm.), umarza na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. - z uwagi na przedawnienie jego karalności;

7. postępowanie karne o czyn polegający na tym, że : „jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - prokurator Wojskowej Prokuratury Rejonowej w W., w warunkach zbrodni komunistycznej, w przebiegu śledztwa Wojewódzkiego Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego przeciwko C. M. podejrzanemu o czyny z art. 86 § 2 K.K.W.P., art. 88 § 1 w zw. z art. 86 § 2 K.K.W.P. i art. 4 § 1 Dekretu z 13.06.1946 r. o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy Państwa:

- w dniu 6 grudnia 1951 r., wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia z aresztu i bezzasadnie przedłużył wobec C. M. okres trwania tymczasowego aresztowania do dnia 8 stycznia 1952 r.,
- w dniu 7 stycznia 1952 r., ponownie bezzasadnie przedłużył okres stosowania wobec C. M. tymczasowego aresztowania do dnia 8 lutego 1952 r.,

co stanowiło naruszenie prawa do wolności C. M. z powodu jego wcześniejszej działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w strukturach organizacji pod nazwą „Obrońcy Korony”, a następnie „Podziemna Organizacja Wolność i Niepodległość”, czym działał na jego szkodę, tj. o przestępstwo określone w art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. z 1997 r. w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j.: Dz.U. Nr 63 z 2007 r., poz. 424 z późn. zm.) umarza na podstawie art. 1 ust. 1 ustawy z 7 grudnia 1989 r. o amnestii (Dz. U. z 1989 r., nr 64, poz. 390);

8. postępowanie karne o czyn polegający na tym, że : „jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - prokurator Wojskowej Prokuratury Rejonowej w W., w warunkach zbrodni komunistycznej, w przebiegu śledztwa Wojewódzkiego Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego przeciwko E. C. z art. 86 § 2 K.K.W.P. i art. 4 § 1 Dekretu z 13.06.1946 r. o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy Państwa, w dniu 7 stycznia 1952 r., wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia z aresztu i bezzasadnie

przedłużył okres stosowania wobec E. C. tymczasowego aresztowania do dnia 8 lutego 1952 r., przez co naruszał prawo do wolności E. C. w związku z jego wcześniejszą działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w strukturach organizacji pod nazwą „Obrońcy Korony”, a następnie „Podziemna Organizacja Wolność i Niepodległość, czym działał na jego szkodę”, o przestępstwo określone w art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. z 1997 r. w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j.: Dz.U. Nr 63 z 2007 r., poz. 424 z późn. zm.) umarza na podstawie art. 1 ust. 1 ustawy z 7 grudnia 1989 r. o amnestii (Dz. U. z 1989 r., nr 64, poz. 390);

9. postępowanie karne o czyn polegający na tym, że : „jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - prokurator Wojskowej Prokuratury Rejonowej w W., w warunkach zbrodni komunistycznej, w przebiegu śledztwa Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego przeciwko W. N., podejrzanemu o czyny z art. 5 i 6 Dekretu z 13.06.1946 r. o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy Państwa i art. 86 § 2 K.K.W.P.:

- w dniu 21 lipca 1952 r., wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia W. N. z aresztu i bezzasadnie postanowieniem o sygn. II Pr. .../52, zastosował środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania podejrzanego z terminem do dnia 18 września 1952 r.,
 - w dniu 18 września 1952 r., bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec W. N. tymczasowego aresztowania do dnia 18 października 1952 r.,
 - w dniu 20 października 1952 r., bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec W.N. tymczasowego aresztowania do dnia 10 listopada 1952 r.,
 - w dniu 10 listopada 1952 r., bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec W. N. tymczasowego aresztowania do dnia 17 listopada 1952 r.,
 - w dniu 12 grudnia 1952 r., bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec W. N. tymczasowego aresztowania do dnia 17 stycznia 1953 r.,
- co stanowiło naruszenie prawa do wolności W. N. z powodu bezzasadnego przypisywania mu popełnienia zdrady kraju i usiłowania obalenia przemocą ustroju państwowego, czym działał na jego szkodę”, tj. o przestępstwo określone w art.

231 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. z 1997 r. w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j.: Dz.U. Nr 63 z 2007 r., poz. 424 z późn. zm.) umarza na podstawie art. 1 ust. 1 ustawy z 7 grudnia 1989 r. o amnestii (Dz. U. z 1989 r., nr 64, poz. 390);

10. postępowanie karne o czyn polegający na tym, że : „jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - prokurator Wojskowej Prokuratury Rejonowej w W., w warunkach zbrodni komunistycznej, w przebiegu śledztwa Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego przeciwko J. K., podejrzanemu o czyny z art. 88 § 1 w zw. z art. 86 § 2 K.K.W.P :

- w dniu 21 lipca 1952 r., wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia J. K. z aresztu i bezzasadnie postanowieniem o sygn. II Pr. .../52, zastosował środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania podejrzanego z terminem do dnia 18 września 1952 r.,

- w dniu 18 września 1952 r., bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec J. K. tymczasowego aresztowania do dnia 18 października 1952 r.,

- w dniu 20 października 1952 r., bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec J. K. tymczasowego aresztowania do dnia 10 listopada 1952 r.,

- w dniu 10 listopada 1952 r., bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec J. K. tymczasowego aresztowania do dnia 17 listopada 1952 r.,

- w dniu 12 grudnia 1952 r., bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec J. K. tymczasowego aresztowania do dnia 17 stycznia 1953 r.,

co stanowiło naruszenie prawa do wolności J. K. z powodu bezzasadnego przypisywania mu wejścia w porozumienie przestępne mające na celu usiłowanie obalenia przemocą ustroju państwowego, czym działał na jego szkodę”, tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 231 § 1 kk w zb. z art. 189 § 1 i 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk. z 1997 r. w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t. j.: Dz. U. Nr 63 z 2007 r., poz. 424 ze zm.) umarza na podstawie art. 1 ust. 1 ustawy z 7 grudnia 1989 r. o amnestii (Dz. U. z 1989 r., nr 64, poz. 390);

11. postępowanie karne o czyn polegający na tym, że : „jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - prokurator Wojskowej Prokuratury Rejonowej w W., w warunkach zbrodni komunistycznej, w przebiegu śledztwa Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego, przeciwko S. S. podejrzanemu o czyn z art. 86 § 2 K.K.W.P.:

- w dniu 21 lipca 1952 r., wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia S. S. z aresztu i bezzasadnie postanowieniem o sygn. II Pr. .../52, zastosował środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania podejrzanego z terminem do 18 września 1952 r.,

- w dniu 18 września 1952 r., bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec S. S. tymczasowego aresztowania do dnia 18 października 1952 r.,

- w dniu 20 października 1952 r., bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec S. S. tymczasowego aresztowania do dnia 10 listopada 1952 r.,

- w dniu 10 listopada 1952 r., bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec S. S. tymczasowego aresztowania do dnia 18 listopada 1952 r.,,,,,,

- w dniu 12 grudnia 1952 r., bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec S. S. tymczasowego aresztowania do dnia 17 stycznia 1953 r., co stanowiło naruszenie prawa do wolności S. S. z powodu bezzasadnego przypisywania mu usiłowania obalenia przemocą ustroju państwowego, czym działał na jego szkodę", tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 231 § 1 kk w zb. z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk. z 1997 r. w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t. j.: Dz. U. Nr 63 z 2007 r., poz. 424 ze zm.) umarza na podstawie art. 1 ust. 1 ustawy z 7 grudnia 1989 r. o amnestii (Dz. U. z 1989 r., nr 64, poz. 390);

12. postępowanie karne o czyn polegający na tym, że : „jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - prokurator Wojskowej Prokuratury Rejonowej w W., w warunkach zbrodni komunistycznej, w przebiegu śledztwa Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego przeciwko R.K., podejrzanemu o czyny z art. 23 § 1 Dekretu z 13.06.1946 r. o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy Państwa i art. 86 § 2 K.K.W.P. :

- w dniu 21 lipca 1952 r., wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia R. K. z aresztu i bezzasadnie postanowieniem o sygn. II Pr. .../52, zastosował środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania podejrzanego z terminem do dnia 18 września 1952 r.,

- w dniu 18 września 1952 r., bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec R. K. tymczasowego aresztowania do dnia 18 października 1952 r.,

- w dniu 20 października 1952 r., bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec R. K. tymczasowego aresztowania do dnia 10 listopada 1952 r.,

- w dniu 10 listopada 1952 r., bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec R. K. tymczasowego aresztowania do dnia 18 listopada 1952 r.,

- w dniu 12 grudnia 1952 r., bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec R. K. tymczasowego aresztowania do dnia 17 stycznia 1953 r., co stanowiło naruszenie prawa do wolności R. K. z powodu bezzasadnego przypisywania mu usiłowania obalenia przemocą ustroju państwowego, czym działał na jego szkodę", tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 231 § 1 kk. w zb. z art. 189 § 2 kk. w zw. z art. 11 § 2 kk. w zw. z art. 12 kk. z 1997 r. w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t. j.: Dz. U. Nr 63 z 2007 r., poz. 424 ze zm.) umarza na podstawie art. 1 ust. 1 ustawy z 7 grudnia 1989 r. o amnestii (Dz. U. z 1989 r., nr 64, poz. 390);

13. postępowanie karne o czyn polegający na tym, że : „jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - prokurator Wojskowej Prokuratury Rejonowej w W., w warunkach zbrodni komunistycznej, w przebiegu śledztwa Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego przeciwko J. R., podejrzanemu o czyn z art. 86 § 2 K.K.W.P. :

- w dniu 21 lipca 1952 r., wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia J. R. z aresztu i bezzasadnie postanowieniem o sygn. II Pr. .../52, zastosował środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania podejrzanego z terminem do dnia 18 września 1952 r.,

- w dniu 18 września 1952 r., bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec J. R. tymczasowego aresztowania do dnia 18 października 1952 r.,

- w dniu 20 października 1952 r., bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec J. R. tymczasowego aresztowania do dnia 10 listopada 1952 r.,
- w dniu 10 listopada 1952 r., bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec J. R. tymczasowego aresztowania do dnia 18 listopada 1952 r.,
- w dniu 12 grudnia 1952 r., bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec J. R. tymczasowego aresztowania do dnia 17 stycznia 1953 r. co stanowiło naruszenie prawa do wolności J. R. z powodu bezzasadnego przypisywania mu usiłowania obalenia przemocą ustroju państwowego, czym działał na jego szkodę", tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 231 § 1 kk. w zb. z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. w zw. z art. 12 kk z 1997 r. w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t. j.: Dz. U. Nr 63 z 2007 r., poz. 424 ze zm.) umarza na podstawie art. 1 ust. 1 ustawy z 7 grudnia 1989 r. o amnestii (Dz. U. z 1989 r., nr 64, poz. 390);

14. postępowanie karne o czyn polegający na tym, że : „jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - prokurator Wojskowej Prokuratury Rejonowej w W., w warunkach zbrodni komunistycznej, w przebiegu śledztwa Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego przeciwko J. S., podejrzanemu o czyn z art. 86 § 2 K.K.W.P. :

- w dniu 21 lipca 1952 r., wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia J. S. z aresztu i bezzasadnie postanowieniem o sygn. II Pr. .../52, zastosował środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania podejrzanego z terminem do dnia 18 września 1952 r.,
- w dniu 18 września 1952 r., bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec J. S. tymczasowego aresztowania do dnia 18 października 1952 r.,
- w dniu 20 października 1952 r., bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec J. S. tymczasowego aresztowania do dnia 10 listopada 1952 r.,
- w dniu 10 listopada 1952 r., bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec J. S. tymczasowego aresztowania do dnia 18 listopada 1952 r.,
- w dniu 12 grudnia 1952 r., bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec J. S. tymczasowego aresztowania do dnia 17 stycznia 1953 r. co stanowiło naruszenie prawa do wolności J. S. z powodu bezzasadnego przypisywania mu usiłowania

obalenia przemocą ustroju państwowego, czym działał na jego szkodę", tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 231 § 1 kk. w zb. z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. w zw. z art. 12 kk. z 1997 r. w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t. j.: Dz. U. Nr 63 z 2007 r., poz. 424 ze zm.) umarza na podstawie art. 1 ust. 1 ustawy z 7 grudnia 1989 r. o amnestii (Dz. U. z 1989 r., nr 64, poz. 390);

15. postępowanie karne o czyn polegający na tym, że : „jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - prokurator Wojskowej Prokuratury Rejonowej w W., w warunkach zbrodni komunistycznej, w przebiegu śledztwa Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego przeciwko J.K., podejrzanemu o czyn z art. 18 § 1 Dekretu z 13.06.1946 r. o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy Państwa w zw. z art. 86 § 2 K.K.W.P. :

- w dniu 20 października 1952 r., wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia z aresztu i bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec J. K. tymczasowego aresztowania do dnia 10 listopada 1952 r.
- w dniu 10 listopada 1952 r., bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec J.

K. tymczasowego aresztowania do dnia 19 listopada 1952 r.,

- w dniu 12 grudnia 1952 r., bezzasadnie przedłużył okres trwania wobec J. K. tymczasowego aresztowania do dnia 17 stycznia 1953 r., co stanowiło naruszenie prawa do wolności J. K. z powodu bezzasadnego przypisywania mu niezawiadomienia władzy o popełnieniu zbrodni usiłowania obalenia przemocą ustroju państwowego, czym działał na jego szkodę", tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 231 § 1 kk. w zb. z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. w zw. z art. 12 kk z 1997 r. w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t. j.: Dz. U. Nr 63 z 2007 r., poz. 424 ze zm.) umarza na podstawie art. 1 ust. 1 ustawy z 7 grudnia 1989 r. o amnestii (Dz. U. z 1989 r., nr 64, poz. 390);

16. postępowanie karne o czyn polegający na tym, że : „jako prokurator Naczelnej Prokuratury Wojskowej w W., w toku posiedzenia Wojskowego Sądu Rejonowego w W. w dniu 8 stycznia 1954 r. w przedmiocie oddania pod sąd oskarżonego P. H.

(sygn. akt Sr .../53), wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., nie złożył wniosku o zarządzenie natychmiastowego zwolnienia go z aresztu mimo, że wobec P. H. tymczasowy areszt stosowany był niezasadnie, co stanowiło naruszenie prawa do wolności wymienionego z powodu bezzasadnego przypisywania mu współpracy z obcym wywiadem, czym działał na jego szkodę", tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 231 § 1 kk. umarza na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. - z uwagi na przedawnienie jego karalności;

17. postępowanie karne o czyn polegający na tym, że : „jako prokurator Naczelnej Prokuratury Wojskowej w W., w toku posiedzenia Wojskowego Sądu Rejonowego w W. w dniu 8 stycznia 1954 r. w przedmiocie oddania pod sąd oskarżonej H. H. (sygn. akt Sr .../53), wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., nie złożył wniosku o zarządzenie natychmiastowego zwolnienia jej z aresztu mimo, że wobec H. H. areszt tymczasowy był stosowany niezasadnie, co stanowiło naruszenie prawa do wolności wymienionej z powodu bezzasadnego przypisywania jej współpracy z obcym wywiadem, czym działał na jej szkodę", tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 231 § 1 kk umarza na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. - z uwagi na przedawnienie jego karalności;

18. postępowanie karne o czyn polegający na tym, że : jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - Szef Oddziału Naczelnej Prokuratury Wojskowej w W., w warunkach zbrodni komunistycznej, w przebiegu śledztwa Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego przeciwko W. J. podejrzanemu o czyny z art. 2 i 4 § 1 i 2 Dekretu z 31.08.1944 r. o wymiarze kary dla faszystowsko - hitlerowskich zbrodniarzy winnych zabójstw i znęcania się nad ludnością cywilną i jeńcami oraz zdrajców Narodu Polskiego, art. 86 § 2 K.K.W.P., art. 15 § 2 w zw. z art. 7, 6, 13 § 1 i 2 w zw. z art. 1 § 2 i art. 4 § 1 Dekretu z 13.06.1946 r. o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy Państwa, w dniu 25 sierpnia 1954 r., wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia W. J. z aresztu i bezzasadnie skierował do Najwyższego Sądu Wojskowego wnioski o przedłużenie wobec wymienionego

tymczasowego aresztowania do dnia 30 listopada 1954 r., co stanowiło naruszenie prawa do wolności W. J. z powodu jego działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w strukturach „WiN”, czym działał na jego szkodę”,

tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 231 § 1 kk w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t. j.: Dz. U. Nr 63 z 2007 r., poz. 424 ze zm.) umarza na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. - z uwagi na przedawnienie jego karalności,

19. postępowanie karne o czyn polegający na tym, że : „jako Szef Oddziału Naczelnej Prokuratury Wojskowej w W., w przebiegu śledztwa Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego przeciwko J. P. podejrzanemu o czyny z art. 90 K.K.W.P. i art. 6 Dekretu z dnia 13 czerwca 1946 r. o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy Państwa, w dniu 30 września 1954 r., zatwierdzając akt oskarżenia i przekazując tymczasowo aresztowanego J. P. wraz z aktem oskarżenia do dyspozycji Sądu, pomimo upływu ostatnio zakreślonego postanowieniem Wojskowego Sądu Rejonowego w W. z dnia 22 czerwca 1954 r. sygn. Cs. .../54, terminu stosowania tymczasowego aresztowania w dniu 28 września 1954 r., wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 12 § 3 Kodeksu wojskowego postępowania karnego z dnia 23 czerwca 1945 r., zaniechał zarządzenia natychmiastowego zwolnienia wymienionego z aresztu, czym działał na jego szkodę”, tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 231 § 1 kk umarza na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. - z uwagi na przedawnienie jego karalności”.

Apelację od tego wyroku na niekorzyść oskarżonego złożył prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, zarzucając temuż orzeczeniu:

„1. obrazę przepisów prawa karnego procesowego, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, w tym:

- art. 2 § 2 k.p.k. i art. 4 k.p.k. w zw. 366 § 1 k.p.k. i art. 410 k.p.k., polegającą na bezpodstawnym potraktowaniu przez Sąd jako wniosku dowodowego, sformułowanego przez prokuratora w akcie oskarżenia na podstawie art. 333 § 1 pkt 1 k.p.k. wniosku o bezpośrednie przesłuchanie na rozprawie głównej w

charakterze świadka oskarżenia Z. D., podtrzymanego pięciokrotnie przez prokuratora w toku postępowania sądowego, do którego to wniosku przyłączył się także obrońca oskarżonego, i na oddaleniu go a priori, w warunkach niezachowania przez organ procesowy bezstronności, jako nie mającego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, co skutkowało pozbawieniem prokuratora możliwości skutecznego przeprowadzenia w toku postępowania sądowego dowodu na poparcie tego aktu oskarżenia, zwłaszcza, że bezpośrednio przesłuchanie na rozprawie głównej Z. D. było o tyle istotne, że świadek ten to były prokurator wojskowy biorący udział w postępowaniu rewizyjnym związanym z niniejszą sprawą, a także posiadający wiedzę o pragmatyce służbowej w prokuraturze wojskowej, a szczególnie o jej aspekcie praktycznym, w czasach gdy pełnił w niej służbę oskarżony M. R., ponadto piastujący funkcję sekretarza tzw. Komisji M., w której pracach i opracowywaniu raportu końcowego aktywnie uczestniczył, a zatem dysponujący wiedzą na temat rodzaju i skali naruszeń prawa przez prokuratorów i sędziów zatrudnionych w wojskowym wymiarze sprawiedliwości w okresie stalinowskim, w tym zwłaszcza naruszeń przepisów regulujących stosowanie i przedłużanie w toku prowadzonych wówczas postępowań karnych środków zapobiegawczych, co prowadzi do wniosku, iż zeznania świadka złożone na rozprawie, pogłębione w oparciu o pytania oskarżyciela publicznego, mogłyby, biorąc pod uwagę doniosłość i unikatowość tegoż źródła dowodowego, posłużyć do dokonania przez wyrokujący Sąd prawidłowej oceny prawnej zarzuconych oskarżonemu M. R. czynów, zwłaszcza w kontekście zakwalifikowania ich jako zbrodni przeciwko ludzkości w rozumieniu art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu,

- art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 k.p.k., polegającą na bezzasadnym uznaniu przez Sąd, iż zaistniały warunki do odstąpienia od zasady bezpośredniego przesłuchania świadka W. L., byłego Wicedyrektora Departamentu MBP, albowiem nie stawiał się on z powodu niedających się usunąć przeszkód, w sytuacji gdy brak było obiektywnych trudności do przesłuchania tegoż świadka w miejscu zamieszkania w W., co jednoznacznie wynika z informacji córki W. L., a prokurator wniósł o przeprowadzenie przesłuchania w oparciu o przepis art. 396 § 2 k.p.k.,

który to wniosek został poparty przez obrońcę oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do pozbawienia stron możliwości zadania świadkowi dodatkowych pytań,

- art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 391 § k.p.k., polegającą na niesłusznym uznaniu przez Sąd, iż zaistniały warunki do odstąpienia od zasady bezpośredniego przesłuchania w charakterze świadka pokrzywdzonej M. A. albowiem świadkowi nie można było doręczyć wezwania, podczas gdy Sąd nie podjął działań zmierzających do skutecznego zawiadomienia świadka o czasie i miejscu przesłuchania, w tym zwłaszcza poprzez nawiązanie z nim kontaktu telefonicznego, o co wnioskował na rozprawie prokurator, zważywszy, iż w protokole przesłuchania świadka M. A. z postępowania przygotowawczego widnieje numer telefonu do kontaktu z pokrzywdzoną,

2. obrazę przepisów prawa karnego procesowego w zakresie rozstrzygnięcia przyjętego w pkt. 1/16 i 1/17 wyroku, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., wyrażoną w dowolnym przyjęciu przez Sąd, iż zastosowane wobec H. i P. H. represje w postaci ich bezprawnego pozbawienia wolności nie miały związku z jakąkolwiek ich działalnością polityczną, a tym samym brak jest podstaw do przyjęcia, że przestępne zachowanie M. R. polegające na niedopełnieniu przez niego na posiedzeniu Sądu w dniu 3 kwietnia 1952 r. swoich obowiązków poprzez zaniechanie złożenia wniosku o zarządzenie natychmiastowego ich zwolnienia z aresztu mogło stanowić zbrodnię komunistyczną oraz zbrodnię przeciwko ludzkości, w sytuacji, gdy zgromadzone w toku niniejszego postępowania dowody, a w szczególności protokół przesłuchania podejrzanego P. H. z dnia 16 września 1952 r., z którego wynika, iż popadł w konflikt ideologiczny z prominentnymi członkami PPR, na skutek czego został wydalony z partii komunistycznej i został uznany za jej wroga, w zestawieniu z udokumentowanym przebiegiem archiwalnych czynności procesowych w sprawie Sr .../53, zasadami logicznego myślenia oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzą do wniosku przeciwnego;

3. obrazę przepisów prawa karnego procesowego w zakresie rozstrzygnięcia przyjętego w pkt. 1/19 wyroku, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., wyrażoną w dowolnym przyjęciu przez Sąd, iż zatwierdzenie przez

M. R. w dniu 30 września 1954 r. aktu oskarżenia w sprawie J. P. będącego współpracownikiem wywiadu USA i przekazanie go jako tymczasowo aresztowanego do dyspozycji Sądu, pomimo oczywistej wadliwości podejmowanej czynności wynikającej z upływu terminu stosowania tymczasowego aresztowania w dniu 28 września 1954 r., nie może być uznane za zbrodnię komunistyczną oraz zbrodnię przeciwko ludzkości, w sytuacji, gdy zgromadzone w toku niniejszego postępowania dowody, a w szczególności zeznania pokrzywdzonego J. P. w zestawieniu z udokumentowanym przebiegiem archiwalnych czynności procesowych w sprawie Sr .../54, treścią prawomocnego postanowienia Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w W. o sygn. CsLIn. .../93, stwierdzającym nieważność wyroku Sr .../54, na podstawie ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, zasadami logicznego myślenia oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzą do wniosku przeciwnego;

4. obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie rozstrzygnięcia przyjętego w pkt.: 1/1, 1/2, 1/3, 1/4, 1/5, 1/6, 1/7, 1/8, 1/9, 1/10, 1/11, 1/12, 1/13, 1/14, 1/15 i 1/18 wyroku, tj. art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, polegającą na błędnej wykładni tego przepisu oraz niesłusznym wyeliminowaniu z opisu czynów zarzuconych oskarżonemu M. R. i ich kwalifikacji prawnej znamion zbrodni przeciwko ludzkości, co skutkowało przyjęciem przez Sąd, iż czyny te wyczerpują jedynie znamiona zbrodni komunistycznej w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu i w konsekwencji skutkowało bezpodstawnym umorzeniem postępowania w odniesieniu do czynów z pkt.: 1/1, 1/2, 1/3, 1/5, 1/7, 1/8, 1/9, 1/10, 1/11, 1/12, 1/13, 1/14, 1/15 wyroku na podstawie art. 1 ust. 1 ustawy z 7 grudnia 1989 r. o amnestii, a w odniesieniu do czynów z pkt. 1/4, 1/6, 1/18 wyroku na podstawie art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. z uwagi na przedawnienie ich karalności, podczas gdy prawidłowa wykładnia wskazanego wyżej przepisu prowadzi do wniosku, że przypisane oskarżonemu M. R. czyny z pkt: 1/1, 1/2, 1/3, 1/4, 1/5, 1/6, 1/7, 1/8, 1/9, 1/10, 1/11, 1/12, 1/13, 1/14, 1/15 i 1/18 wyroku stanowią także zbrodnie

przeciwko ludzkości, które w myśl art. 105 § 1 k.k. i art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu nie ulegają przedawnieniu, a na podstawie art. 7 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 7 grudnia 1989 r. o amnestii podlegają wyłączeniu spod działania tej ustawy”.

W oparciu o to skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Wojskowemu Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie przed Sądem Najwyższym prokurator Główny Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu poparła wniesioną apelację, a obrońca oskarżonego wniósł o oddalenie apelacji jako oczywiście bezzasadnej i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarżący zarzucił sądowi orzekającemu obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia, wyrażającą się:

1. w dowolnym uznaniu przez sąd, że we wszystkich czynach zarzucanych oskarżonemu, brak było podstaw do przyjęcia, iż jego działanie mogło stanowić zbrodnię przeciwko ludzkości (a w odniesieniu do czynów opisanych w pkt. 16, 17 i 19 wyroku uznanie także, że brak było podstaw do przyjęcia, iż działanie oskarżonego mogło stanowić zbrodnię komunistyczną);
2. w orzekaniu w oparciu o niepełny materiał dowodowy wynikający z nieprzesłuchania na rozprawie świadków Z. D., W. L. i M. A.

Sąd pierwszej instancji uznał, że czyny oskarżonego nie wypełniały znamion zbrodni przeciwko ludzkości przewidzianej w art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz.U. Nr 63 z 2007 r., poz. 424 ze zm.) i taką swoją ocenę obszernie uzasadnił z przytoczeniem orzecznictwa Sądu Najwyższego i szeregu przepisów prawa międzynarodowego (k. 98-105 uzasadnienia wyroku).

Ta ocena sądu orzekającego mogłaby być uznana za trafną, jednakże w przedmiotowej sprawie była oceną przedwczesną, gdyż sąd dokonał jej w oparciu o niepełny materiał dowodowy.

Wnioski dowodowe prokuratora, tak jak każdej strony, podlegają ocenie sądu, sąd władny jest zarówno dowody na wniosek stron przeprowadzić, jak i wniosek dowodowy oddalić. Oddalenie wniosku dowodowego nie pozostawiono dowolnej ocenie sądu. Oddalając wniosek dowodowy sąd zobowiązany jest dokonać tego w formie postanowienia z powołaniem się na okoliczności przewidziane w art. 170 k.p.k. oraz należyte uzasadnić swoją decyzję. W przedmiotowej sprawie, mimo zgodnego wniosku stron o przesłuchanie świadka Z. D., sąd na mocy art. 170 § 1 pkt 2 i § 3 k.p.k., oddalił ten wniosek dowodowy nie przedstawiając żadnego uzasadnienia. Brak uzasadnienia postanowienia wydanego na rozprawie o oddaleniu wniosku dowodowego uniemożliwia kontrolę odwoławczą słuszności decyzji sądu orzekającego w odniesieniu do podstaw takiego oddalenia. Zauważyć należy, że samo powołanie się na pkt 2 § 1 art. 170 k.p.k., jest mało precyzyjne, gdyż zgodnie z tym punktem wniosek dowodowy oddala się, zarówno gdy okoliczność, która ma być udowodniona nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, jak gdy jest już udowodniona zgodnie z twierdzeniem wnioskodawcy. Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu wyroku podkreślił, że zasadnicze znaczenie – przy rozważaniu wyczerpania przez oskarżonego znamion zbrodni przeciwko ludzkości – ma świadomość oskarżonego, w szczególności akceptacja metod i sposobów działania państwa totalitarnego, które spełniają kryteria zbrodni przeciwko ludzkości. Skoro zeznaniami tego świadka prokurator chciał udowodnić stan świadomości oskarżonego w uczestniczeniu w takich działaniach państwa totalitarnego, które spełniają kryteria zbrodni przeciwko ludzkości, to ta okoliczność ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Nie można przyjąć, że sąd oddalił wniosek dowodowy z uwagi na to, że okoliczność która ma być udowodniona została już udowodniona zgodnie z twierdzeniem wnioskodawcy, bowiem sąd orzekający ocenił, że oskarżony swoim działaniem nie wyczerpał znamion zbrodni przeciwko ludzkości. Z ostrożności rozważyć należy, czy sąd nie oddalił wniosku dowodowego z powodu wymienionego w pkt 3 § 1 art. 170 k.p.k. błędnie powołując się na pkt 2 tj. że dowód jest nieprzydatny do stwierdzenia danej okoliczności.

Świadek Z. D. został w postępowaniu przygotowawczym przesłuchany w charakterze świadka przez prokuratora Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w R. (k. 3890-3891). W oparciu o te zeznania

można było zastanawiać się czy jest to dowód przydatny do stwierdzenia okoliczności przedstawionych przez oskarżyciela. Rzecz jednak w tym, że przesłuchanie tego świadka w sposób oczywisty przeprowadzono nieprawidłowo. Gdy świadek stwierdził, że ponownie w 1954 r. został przeniesiony do Naczelnej Prokuratury Wojskowej, gdzie zajmował się prowadzeniem śledztw przeciwko funkcjonariuszom Głównego Zarządu Informacji Wojskowej, zamiast dopytać go o ten okres jego służby w kontekście przedmiotowej sprawy, przesłuchanie świadka zakończono.

Reasumując, decyzja sądu pierwszej instancji o oddalenie wniosku dowodowego prokuratora o przesłuchaniu Z. D. w charakterze świadka przed sądem nie była zasadna.

Tym samym sąd orzekł przedwcześnie, w oparciu o niepełny materiał dowody (art. 410 k.p.k.).

Przy ponownym rozpoznaniu sąd pierwszej instancji winien przesłuchać w charakterze świadka Z. D. oraz rozważyć możliwość bezpośredniego przesłuchania przed sądem lub (w trybie art. 396 § 2 k.p.k.) świadków W. L. i M. A. w celu uzupełnienia ich zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym.

Dopiero na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów (art. 7 k.p.k.) sąd powinien rozstrzygnąć czy oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzucanych mu przestępstw w tym czy wyczerpał znamiona zbrodni komunistycznej i zbrodni przeciwko ludzkości.

Na marginesie zauważyć należy, że w opisie czynu zarzucanego oraz przypisanego powinny znaleźć odzwierciedlenie te elementy zachowania, które wskazują, iż wyczerpuje ono znamiona zbrodni przeciwko ludzkości zawarte tak w przepisie art. 3 ustawy o IPN, jak i w aktach prawa międzynarodowego, do których odwołuje się ten przepis i które stanowią integralną część polskiego ustawodawstwa karnego oraz znajdują w konkretnym przypadku zastosowanie. Należy przytoczyć nie tylko art. 3 ustawy o IPN, lecz także dokładnie oznaczyć przepis aktu prawa karnego międzynarodowego, który odnosił się do zachowania sprawcy. W sferze karnomaterialnej obowiązek tak wynika z treści zasady *nullum crimen sine lege certa*, a w sferze proceduralnej – z treści art. 332 § 1 pkt 2 i 4 oraz art. 413 § 1 pkt 4 i 6 oraz § 2 pkt 1 k.p.k. (por. teza 12 do art. 332-334 ,Kodeks

Postępowania Karnego, Jan Grajewski, Lech K. Paprzycki, Sławomir Steinborn tom I Komentarz do art. 1- 424, 3 wydanie Warszawa 2013 r.; A. Kulesza glosa do postanowienia SN III KK 276/05, Palestra 2008, z.1-2, s.327).